

Че зло ще го наидить,
Него немаше да пуцамъ
Въ той день клетый, черный.
Да бѣхъ знала... да бѣхъ знала,
Можехъ ли да знаямъ?.....
Още пѣть си не извърви
Онъ до половина,
Бѣхъ му пресѣкли пѣтьтъ
Турцы-Арнауты.
Обколихъ него, чедо,
Турцы кръвопійцы,
А онъ падна на колѣна
Милно имъ ся молитъ,
Да не земать млада главъ
Че їединъ у майкѣ.
Аль не слушаѣтъ му молбы
Турцы кръвопійцы,
Пушка пламна, пушка пукна,
Въ Турски рѣцѣ клетки,
Зърно оловно продупна
Бѣдыте му грѣды.
Другъ измѣкна ятагантъ
Главъ располови,
Тыль и теме, и чело му
На двѣ половины.
Па му пливна крѣвь чървена
Низъ зелена травъ,
Спростре ся на чърна земѣ
Снага му бездушна.
Летна му душа изъ снага
Низъ уста му, нѣмы
Летна безъ да кажит слово
(Нѣмаше и кому)
Ни за себе, ни за майкѣ,
Ни за първо либе.....
Мина ся день, и нощъ мина,
Нищо я не знаяхъ,